

LA VANGUARDIA

President-Editor:
JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

Director:
Màrius Carol

Directors adjunts:
María Dolores García Enric Juliana
Miquel Molina Àlex Rodríguez

Subdirectors:
Manel Pérez
Isabel García Pagan
Llàtzer Moix

Adjunts al Director: Enric Sierra i Pedro Madueño

Redactors en cap: Lluís Urià (Internacional), Jaime V. Aroca (Política), Susana Quadrado (Tendències i Gent), Ramon Suñé (Viure), Ignacio Orovio (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura)s), Joan Josep Pallarès (Esports), Ramon Aymerich (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Jaime Serra (Infografia i Il·lustració), Núria García Arenas (Disseny), Félix Badía (Magazine), Magi Camps (Edició) i Eduard González (Administració de Redacció)

Seccions: Elisenda Vallejo (Internacional), Josep Gisbert (Política), Pau Baquero (Opinió), Silvia Angulo (Viure), Maricel Chavarría (Cultura), Juan B. Martínez (Esports), Dolors Álvarez (Economia), Cristina Gallego (Fotografia) i Xavier Mas de Xaxàs (Corresponsal diplomàtic)

Consellers de Direcció: Lluís Foix i Josep Maria Soria

El PSOE, les primàries i les maneres

LA campanya de les eleccions primàries del PSOE, que comença oficialment avui però de fet ja fa setmanes que està en marxa, s'està convertint en un espectacle penós. Un espectacle en el qual aquesta formació política amb 138 anys d'història –es van complir la setmana passada– està exhibint les seves pitjors formes. En els últims dies, la tensió entre Susana Díaz, Pedro Sánchez i Patxi López, els tres candidats a secretari general, i en particular entre els dos primers, no ha fet sinó augmentar. De tal manera que les acusacions creuades s'han encadenat, en un to cada dia més aspre, revelant una rancúnia i unes maneres preocupants.

Encara que els candidats intenten aparentar bones maneres i prodiguen crides a la fraternitat i la unió –sobretot Patxi López, apòstol del diàleg–, no pocs dels seus partidaris s'han embrancat en una baralla verbal contínua. Diumenge, l'alcalde de la població murciana de Calasparra va acusar de pràctiques mafioses la comissió gestora del PSOE. Altres fonts de l'entorn de Sánchez van acusar Díaz de posar-se de genolls davant Rajoy. Prèviament, des de la candidatura de Díaz, s'havia acusat Sánchez de ser un perdedor i de dividir el PSOE. Aquesta escalada verbal no sembla haver assolit encara la seva cota superior. Ans al contrari: en vista de les últimes contribucions, estaria encara en fase ascendent.

Aquest enverinament resulta en part atribuïble als resultats que va donar la recollida d'aval dels tres candidats. La setmana passada vam saber que Díaz n'havia aconseguit 59.390; Pedro Sánchez, 53.117; i López, 10.866. La presència de la Junta andalusa, que té el suport de la vella guàrdia del PSOE, pensava obtenir

un avantatge superior. Ara ja ningú no s'atreveix a assegurar que en les eleccions del proper dia 21 aconseguirà la secretaria general del partit. El resultat es presenta disputat i incert. I és per això, pots, que alguns dels seguidors de Díaz i de Sánchez estan defensant les seves posicions amb més vehemència de la que seria convenient.

Patxi López, que en aquesta contesa ha apostat per la concòrdia socialista, denunciava ahir que les coses s'estaven fent malament i que, en cas de continuar per aquest camí, el partit podria acabar desapareixent. L'advertència de l'exlehendakari i expresident del Congrés dels Diputats ens sembla pertinent. En primer lloc perquè la socialdemocràcia, que ha estat un puntal en la construcció europea, passa per moments difícils en diferents països. L'exemple més recent del que diem és el francès, on el candidat del PS es va quedar en poc més del 6% dels vots i no es va poder ni presentar a la segona volta. En segon lloc, perquè en el cas espanyol el PSOE fa diverses eleccions que va a la baixa i pateix, a més, l'amenaça de Podem per l'esquerra. A sobre, es va refermant la possibilitat que el principal fruit de les primàries sigui un agreujament de la divisió en la família socialista, la qual cosa redundaria inevitablement en una nova pèrdua de pes polític.

La conjuntura, com diem, no és feliç per al PSOE. L'obligació prioritària dels candidats a liderar-lo passa doncs, en qualsevol cas, per contribuir a la seva recuperació i enfortiment. Totes les iniciatives que no vagin en aquesta direcció seran un error, vinguin d'on vinguin. El votant socialista vol un partit cohesionat i operatiu, no una formació en la qual els tenors s'insultin un dia rere l'altre.

La tragèdia de Caldes de Malavella

LA commoció és majúscula i generalitzada, l'absència de mala fe resulta evident i una nena de sis anys ha perdut la vida. La tragèdia del castell inflable del restaurant Mas Oller de Caldes de Malavella està sota investigació i cal esperar el progrés de les indagacions per aclarir com una atracció tan simple va acabar volant una distància considerable amb els set nens que hi jugaven mentre els seus familiars gaudien del dinar un diumenge assolat.

Tots els accidents són evitables. Per definició. L'alcalde de Caldes de Malavella, Salvador Balliu, ha informat que la instal·lació del castell inflable no va ser comunicada a l'Ajuntament i, per tant, tampoc no va rebre l'autorització municipal. La resta són conjectures i indicis sobre les deficiències de la instal·lació, malgrat que hi ha unes normes clares i n'hi ha centenars d'instal·lades a tot Espanya.

Com passa amb freqüència i sense que serveixi de consol per a les famílies afectades, ha fet falta una tragèdia tan dolorosa per als familiars i amics de les víctimes –i també per als responsables del castell inflable i les seves consciències– perquè la societat i les administracions hagin pres una idea clara sobre l'obligatorietat d'extremar al màxim l'autorització i funcio-

nament d'aquestes instal·lacions que proliferen amb el bon temps i les vacances estivals dels nens. Val a dir que si hi havia una certa tolerància sobre els requisits, la vigilància professional o no, els ancoratges, la instal·lació elèctrica o l'inflat, aquest cas a pressa a ser rigorosos d'ara endavant. El que semblava inimaginable ha passat i està clar que només un o diversos errors expliquen el desenllaç mortal d'una instal·lació recreativa amb aparença de segura i fiable.

No és, malgrat tot, la primera vegada que cal lamentar accidents. Els forts vents o el mal ancoratge van ser les causes d'accidents a Marmolejo, província de Jaén, Alacant i Leganés en els últims cinc anys encara que no es va haver de lamentar cap mort (dos nens han perdut la vida en atraccions inflables a Espanya en els últims quinze anys però a causa de cops, un factor més aleatori tot i que també aconsella la vigilància permanent d'un professional, limitacions en el nombre d'usuaris i extremar el sentit comú).

El que va passar diumenge és una crida a totes les parts afectades –fabricants, instal·ladors, propietaris i pares– perquè compleixin el reglament uns i altres, i tots valorin el risc d'aquesta mena d'instal·lacions. A diferència dels pares de Caldes de Malavella, ara tots estem avisats.

Quim Monzó

'Parole, parole, parole..'

Diumenge passat, encartat a *La Vanguardia*, hi havia un suplement dedicat a l'Automobile Barcelona 2017, que és el nou nom que ha decidit adoptar allò que en dècades pretèrites es presentava com a Saló de l'Automòbil de Barcelona. "The times they are a-changin", diu el Nobel de Literatura més merescut dels últims temps. Com que no em perdo mai cap suplement de cap diari, sigui del que sigui, m'he dedicat a fullejar-lo. M'encanten. Els de Bauhaus, els de Veritas, els d'El Corte Inglés, els de joguines quan s'acosta el dia de Reis, els de petards, coets, volcans i castells de focs per Sant Joan, els de disfresses estereotipades quan s'atansa Halloween... Com que d'aquí a pocs anys els automòbils sense conductor seran una cosa habitual, al de l'Automobile Barcelona de diumenge hi publiquen un reportatge d'Eliás Juárez sobre el Volkswagen Sedric, un vehicle elèctric i autònom (*sedric* per *self-driving car*). S'assembla ben poc als cotxes que coneixem ara. No té tres volums, ni dos. És un cub. Sense volant, ni pe-

"The times they are a-changin", diu el Nobel de Literatura més merescut dels últims temps

dals ni canvi de marxes. No els necessita perquè no el condueix ningú. Els passatgers seuen en una mena de saleta d'estar, petitona, despreocupats i feliços, i s'adrecen verbalment al cotxe per conversar sobre el destí del trajecte, la durada del viatge, la ruta que faran servir o l'estat del trànsit en aquell moment precís. El passatger pregunta, el vehicle respon.

Mantenir converses amb màquines s'està convertint en un fet cada cop més habitual. No tan sols amb els robots amb forma més o menys humana (o canina) sinó –vaig llegir dissabte a *Cinco Dias*– també amb objectes més simples. Com les maletes. El titular era llaminer: "Arne Borrey: Les maletes parlaran amb el seu amo". Arne Borrey és un senyor belga, president europeu de Samsonite, l'empresa de maletes i diversos altres accessoris d'equipatge, fundada als Estats Units i amb seu central a Luxemburg. Segons explica, podrà trucar per telèfon a la teva maleta i aquesta et contestarà.

–Hola, maleta. ¿On collons ets?
I si no li truques tu, et trucarà ella:
–Allò, allò, soc a la terminal 2, a la zona d'equipatges no recollits. ¿Per què no em vens a buscar?

Diu en Borrey: "Cada any es perden vint-i-tres milions de maletes i algunes no es recuperen. Treballem per crear maletes que parlin amb el seu amo, perquè aquests puguin controlar on són un cop hagin sortit del seu abast".

Cotxes, maletes, ves a saber què més... Ara entenc que aquell home que un matí, fa bastants anys, vaig veure en un xamfrà de l'Eixample parlant amb un fanal (del tot sobri, em va semblar) no estava pas tocat del bolet sinó que era un pioner dels nous temps que, gràcies a Déu Nostre Senyor, finalment han arribat. ●